

De Ster

... En vonden Maria en Jozef, en het kindeke liggende in de kribbe.

Kerstnummer 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 12

INHOUD :

Kerstgroet, door John P. Lillywhite	Blz. 347
Kerstgedachten, door John P. Lillywhite	348
Lida's Kerstavond, door Liesbeth de Waal	350
Kerstfeest, door Fiering-Boer	353
De Ster der Wijzen, door Clarissa A. Beesley	357
Er is een kind geboren, door G. Gruter-Schetselaar	360
Kerstgebed, door Fiering-Boer	361
Een beschrijving van den Apostel Lucas	362
Aankomst en Vertrek	364
Gebeurtenssen in de Zending	367
Winnaars	368
Bijlage: „Onze Zonnehoek”	21—28

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Kerstgroet

van

President John P. Lillywhite.

*

Alleen God heeft het Kerstfeest in kunnen stellen. Van alle feestdagen, die de wereld gekend heeft sedert het begin der tijden, is slechts deze ene dag het symbool van Gods liefde en goedheid voor de gehele mensheid.

Op die eerste Kerstdag, nu bijna tweeduizend jaren geleden, schonk God de wereld de grootste gave, welke Hij haar geven kon: Zijn enige Zoon. Eeuwen zijn voorbij gegaan, doch nog steeds is dat ene geschenk in staat onze ziel te ontroeren en ons hart met blijdschap te vervullen, want dit geschenk heeft evenveel waarde voor de bewoners van het machtigste paleis en het nederigste hutje. Het brengt de zondaar tot bekering en vervult het hart van de rechtvaardige met volmaakte vreugde. Dit geschenk is de enige hoop, de lichtende ster aan de hemel van een door oorlog verscheurde wereld.

Op deze Kerstdag, waarop het zo gewoon en algemeen geworden is om geschenken te geven, welke met geld betaald kunnen worden, mogen wij niet vergeten, dat de grootste gave niets kost, dat Hij, die geboren werd in een stal en opgevoed in een klein gehucht, zonder geld, positie of leger, de wereld het enige middel gaf voor „Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.”

Laten wij daarom op deze Kerstdag ons hart wenden tot de grote gave en Zijn heerlijke boodschap van liefde en genade.

Laten wij bij de aanvang van het nieuwe jaar besluiten, dat wij door onze arbeid en ons voorbeeld te huis en elders de Meester willen helpen vreugde en vrede te brengen in de harten van anderen. Daardoor zullen wij zelf sterkere mannen en vrouwen worden.

Moge de vreugde en het geluk van deze Kersttijd U alle dagen van het komende jaar bij blijven is de wens van

JOHN P. LILLYWHITE.

Kerst gedachten

HET Kerstfeest is een der feestelijkheden die het meest onze eerbied en liefde waardig zijn. Naarmate iemand ouder wordt, groeien in hem meer en meer de aandacht en de gevoels voor deze dag. In de stille uren van het kalme, diepe denken neigt het brein zich dichter tot de wonderlijke gebeurtenis, die de wereld haar eerste Kerstfeest verschafte; en de waardering groeit. Diep in het binnenste van ons hart wordt een zoete liefde aangewakkerd voor Hem, die kwam om de liefde van onze Eeuwige Vader te openbaren en uit te storten.

De Schriften zeggen ons: „God is Liefde”. Indien dat waar is, dan is Liefde in haar grootst mate geopenbaard door Jezus Christus.

De voornaamste vreugde van het Kerstfeest is, dat het steeds duidelijker aan de mens de ware aard van God doet zien; en indien God Liefde is, dan, wanneer de ziel met Liefde aangetast wordt, voelt zij een wonderlijke vreugde, en alles wordt door die aanraking veranderd. Een meer Goddelijke liefde zinkt in de harten van de mensen, met een brandend verlangen om te helpen en goed te doen en de waarheid in

beeld te brengen, die de engelen aan de Herders van Judea toezongen, bijna tweeduizend jaar geleden: „Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen”.

Het Kerstgetij is van profetisch idealisme, en is in tegenstrijd met zelfzuchtig leven. Bij het naderen van de verjaardag van onze Heer, gaan mannen en vrouwen, die merendeels aan zichzelf plachten te denken, hun gedachten op het welzijn van anderen richten. Zelfs de zorgeloozen en onverschilligen worden beziel door het denkbeeld om anderen te helpen en gelukkig te maken. Het idee „dat het meer gezegend is om te geven dan te ontvangen” vindt plaats in harten, die anders niet gewoon zijn om tederheid en welwillendheid te tonen. Dit alles openbaart eenvoudig de macht en edele invloed van Gods grote liefde, die Hem ertoe bracht om aan de wereld de Christus te geven, het grootste aller Kerstgeschenken.

Jezus was de gift der Goddelijke liefde. Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.” Paulus, sprekende van de geboor-

te van Jezus, zegt: Het is de goedertierenheid en de liefde Gods, die zich aan den mensch toont." De goedertierenheid en liefde Gods hebben altijd bestaan, doch de mens had ze vergeten in de storm en de duisternis van zijn hartstochten; en aldus werd de liefde voor hem verborgen en ging zij voor hem verloren. De natuur zou de mens nooit het mysterie of de ware grootheid van God's liefde kunnen onthullen, daarom werd de Eniggeborene van de Vader gezonden om de mens opnieuw de ware aard van de Vader te openbaren.

De geschiedenis van Zijn geboorte, leven en sterven is de meest treffende op aarde. De hoogste afkomst van ons ras wordt hier geopenbaard, en tevens het blijde lot, dat ook ons deel kan worden. Zij getuigt van de werkelijke waarheid omtrent het Vaderschap van God en de broederschap der mensen. Jezus van Nazareth onderwees de troostrijke waarheid dat Zijn Vader onze Vader is, en dat wij allen in vervulling van het Goddelijke doeleinde hetzelfde hemelse tehuis hebben verlaten om naar de aarde te komen.

Hij duidde het brede pad aan, dat tot lijden en dood leidt, en vermaande allen die Hem maar horen wilden, om de rechte, nauwe weg te bewandelen, die naar eeuwige vreugde en verhoging leidt. Zijn woorden zijn zó duidelijk en eenvoudig, dat allen die de ware weg van het leven wensen te weten, niet kunnen falen Hem te verstaan. Bovendien geven Zijn eigen leven en karakter een volkomen beeld van wat wij moeten doen en waarnaar wij behoren te streven.

Jezus sprak van een bron van

licht en liefde en vrede die niet zal falen, zolang wij ons aan die bron houden. Zijn leringen zijn de beste en de meest verhevene die ooit aan de wereld gegeven zijn. In Zijn oog was het leven van elkeen heilig, omdat hij wist dat wij allen kinderen van dezelfde Hemelse Ouder zijn.

Het verslag van Jezus' leven en leerstellingen is de grootste rijkdom onder de letterkundige voortbrengselen der aarde. Geen karakter dat zo Goddelijk schoon was, is ooit door een menselijke pen getekend. In al de verschillende ervaringen van zijn aardse leven was er geen woord of daad die Gode onwaardig genoemd kan worden. Indien Zijn leringen algemeen aanvaard en gehoorzaamd werden, zouden zij van onze wereld een hemel maken. Waar ook de menselijke aard in haar beste en edelste gedaante wordt gezien, waar deugd, liefde en waarheid het overvloedigst aanwezig zijn en waar de beschaving het hoogst is, daar worden de naam en de leringen van Jezus van Nazareth het best verstaan en in ere gehouden.

Het is zeer gepast, dat het Kerstfeest een getij van verheugenis is. De lof en dankbaarheid onzer harten behoren tot onze Hemelse Vader op te stijgen, terwille van de heerlijke gave, Zijn Zoon, en de verlossing, die Hij voor de mensheid heeft teweeggebracht. Jezus was God's liefdegave aan de wereld, en in Hem en door Hem, en uit Hem, leven wij.

De liefde vult alom het heelal. Zij is even alomtegenwoordig als God's Geest. Het is de som en de kern van alle eigenschappen der Godheid. Liefde is de gerijpte vrucht van Goddelijke aard, en

naarmate wij God leren kennen, in het licht Zijner liefde, zullen wij zijn eigenschappen beter begrijpen. Dan zullen wij ook de juiste bestemming van de mens leren verstaan — dat Hij naar God's beeld is geschapen, om eens als Hij te zijn. Deze feiten zijn in het leven en de werken van onze Heer en Zaligmaker geopenbaard. Een studie van Zijn zending zal dit volkomen uitwijzen.

Toen Hij Zijn goddelijke zending aanving, bewoog Hij zich op een natuurlijke manier onder de mensen, zonder praal, goedgeoede aan allen, de zwakken en dwalenden aanmoedigend, de bedroefden en vermoeiden troost gevende. Hij woonde niet ver van de mensen af, niet in majestueuze eenzaamheid, met een sfeer van Goddelijke glorie om zich heen, doch had door Zijn medevoelen deel aan alle levenservaringen. Hij toonde de tederste gevoelens

voor zowel verwanten als volgelingen. Door zulks te doen toonde Hij aan, hoe nauw de verwantschap tussen God en de mens is en op die wijze stelde Hij ons daagse leven in een meer waardig licht, en gaf Hij de wereld een voorbeeld van die Goddelijke volmaking waarnaar Hij ons allen aanspoort te streven.

Het Kerstfeest dan, is het getij waar wij er in het bijzonder aan herinnerd worden om in nauwer contact te komen met Hem en de liefde van Onze Vader.

De wereld is beter en gelukkiger door het terugkeren van het Kerstgetij. Laat ons het gepast en wijselijk vieren, alle dingen vermijden die met de geest van deze heilige gebeurtenis in conflict zouden komen. Opdat liefde, vrede en blijdschap mochten overheersen.

Een vrolijk, gelukkig Kerstfeest voor U allen.

John. P. Lillywhite.

Lida's Kerstavond

DOOR LIESBETH DE WAAL.

*

„Nee, Moeder, je hoeft er niet weer over te beginnen. Ik blijf met Kerstmis beslist niet thuis. Je weet, dat Elly en Karel me gevraagd hebben in hun buitenhuisje te komen. Ze hebben een heel stel vrienden en vriendinnen uitgenodigd en het zal daar heel

wat gezelliger zijn dan hier. Altijd dezelfde opgetuigde Kerstboom, dezelfde Kerstliedjes, hetzelfde Kerstverhaal! Elk jaar precies eender, ik vind er niets meer aan. Ik ben jong en wil wel eens iets anders. We zullen heel wat plezier hebben, denk ik.”

„Kan je plezier, zoals jij het zal bedoelen, dan verenigen met Kerstmis, Lida? Kan Kerstmis mooier gevierd worden, dan zoals wij het met elkaar doen? Ons verplaatsen in de dagen van de geboorte van het Kindeke Jezus' Ons mee laten voeren met de herders, die het Kindje zochten en eindelijk vonden in de stal?" Moeder kreeg op deze vragen alleen een gemompel als antwoord te horen. Ze zuchtte eens en bedacht, dat dit kind de laatste tijd zo ver van haar was verwijderd. Het was sinds zij met de kring vrienden in aanraking was gekomen, die zo'n heel andere levensbeschouwing hadden.

„Zie ik het misschien een beetje te somber in? Ben ik te ouderwets?" Zij kon zelf op deze vragen geen antwoord geven en besloot nog eens even af te wachten. Langzamerhand moest Lida toch inzien, dat dit niet de juiste vrienden voor haar waren.

Vroeger bleef zij altijd thuis, hield van pianospelen en lezen en was altijd de vrolijkste van het gezin. En nu kribbig, snauwer en aanmerkingen maken op alles. Moeder ging verder met de voorbereidingsen te maken voor Kerstmis. Zij hield er van alles zoveel mogelijk zelf te doen. Ieder jaar had zij er weer plezier in, maar nu was het toch minder prettig. Zij kon niet aan de gedachte wennen, dat er een kind in de kring zou ontbreken. Lida botweg verbieden te gaan, was ook weer zo moeilijk. De stemming zou dan toch verknoeid worden, door Lida's halsstarrige houding.

De dag voor Kerstmis werd Lida afgehaald door haar vrienden. Een joelend en lachend stel. Moeder zag de auto met een flin-

ke vaart om de hoek van de straat verdwijnen. Zij had tot het laatste ogenblik gehoopt, tegen beter weten in, dat Lida toch thuis zou blijven.

De weg naar het huis van Elly en Karel was mooi en recht. De auto suisde voort en er heerste een vrolijke stemming. Iedereen verheugde zich er op nu eens veel pret en jool te maken. Twee vrije dagen, een logeerpartij, dansen, een fuif! Wat wil je nog meer!

Elly en Karel ontvingen de club zeer gastvrij en al gauw zat iedereen achter een glas wijn. Sinds Lida in deze kring was opgenomen was zij begonnen alcohol te drinken. Thuis was haar altijd voorgehouden, dit nooit te doen, het te beschouwen als een gif voor het lichaam. Maar hier zou zij uitgelachen worden en ze wilde zo graag meedoen. Ze trachtte niet te luisteren naar die stem in haar, die zei, dat zij er verkeerd aan deed.

Het bleef niet bij één glas en toen het gezelschap aan tafel gingen waren enkelen al wat luidruchtig. Het diner was zeer uitgebreid en ook hier ontbrak de drank niet. Lida nam niet veel, ze vond het eigenlijk helemaal niet lekker. Ze zag met verbazing, dat sommiger er zeer verhit uitzagen en zich grapjes gingen veroorloven, die niet door de beugel konden. Het was haar nooit eerder opgevalen.

Na het diner werd er gedanst en spelletjes gedaan. De club amuseerde zich en Elly en Karel hadden kosten noch moeite gespaard om alles te doen slijgen. Zelfs de Kerstboom met pakjes ontbrak niet.

Maar toch.....
Lida betrapte zich er op, dat ze

temidden van het lawaai weg-droomde en aan huis dacht.

„Lida, slaap je? Kom zet alle gedachten uit je hoofd en doe mee! Je hebt zeker een opfrissertje nodig.“

Lida werd zich bewust, dat de atmosfeer in de kamer benauwd was en dat de lucht van alcohol en sigarettenrook haar een gevoel gaf of ze stikte.

Ze zag kans even alleen naar buiten te glippen.

Het was een heldere vriesnacht met de sterren flonkerend aan de hemel. Zo'n nacht moet het geweest zijn toen Jezus werd geboren, dacht Lida. Ze liep een eindje verder de tuin in om het lawaai binnen niet te horen en meer te kunnen genieten van de stilte buiten. Plotseling begon het klokje van het dorpskerkje te luiden. Het klonk helder en blij alsof het de mensen wilde overtuigen, dat ook zij blij moesten zijn, dat in deze nacht eeuwen geleden Jezus Christus de Verlosser werd geboren. Lida dacht aan thuis en zag de kring zitten, geschaard om de Kerstboom, waarin de kaarsjes helder brandden. De kleintjes met glanzende ogen om al dat moois en het laat mogen opblijven.

En het geschiedde in diezelfde dagen....., las Vader.

Het aloude verhaal van Jozef en Maria, van het Kindeke in de kribbe. Lida verlangde opeens naar huis. Naar het vertrouwde, het bekende. Niet deze luidruchtige Kerstmisviering was goed, maar zoals thuis. Een stil maar

blij herdenken van de komst van Jezus Christus.

Ze kon hier niet langer blijven. Ze keek op haar horloge en zag dat zij als zij voortmaakte, nog net een trein kon halen. Ze schreef haastig een briefje voor Elly en Karel, pakte haar tas en rende de weg naar het station langs. Buiten adem holde zij het perron op. Gelukkig was de trein er nog niet. Het was niet druk, de meeste mensen waren op Kerstavond thuis.

In de trein gingen veel gedachten door Lida heen. Hoe kon zij toch zo verblind zijn om niet te zien, dat de meesten van het clubje alleen maar luidruchtig konden feesten en grappen maken en nooit tot een goed gesprek kwamen. Waar had al die tijd haar verstand gezeten? En wat had Moeder gelijk!

Ze ging achter het huis binnen en kwam zonder geluid te maken in de gang.

Ze hoorde Vaders stem: En de engel zeide tot hen: vreest niet want ik verkondig U grote blijdschap, die al de volken wezen zal: namelijk dat U heden is geboren de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere in de stad Davids.

Moeder zette het mooie Kerstlied in: Eere zij God, vrede op aarde in de mensen een welbehagen.

De kinderen zongen met heldere stemmen mee.

Toen voelde Lida dat het goed was thuis te zijn.....

Kerstfeest

*

Kerstfeest, het feest van het Licht, van blijde gezangen. Wie zou ook niet dankbaar zijn met de geboorte van Jezus Christus, die later onze verlosser werd. En toch zijn er mensen, die van die blijde boodschap nog niet doordrongen zijn. Ze beschouwen die Kerstdagen als vacantiedagen. Ze gaan naar een of ander publieke vermakelijkheid en eten die dagen er feestelijk van. En zijn al die mensen nu slecht, omdat zij dat feest zonder Christus vieren? Het is zo moeilijk voor een buitenstaander dat te beoordelen en daarom wilde ik U graag eens vertellen van deze mensen.

Luister:

Het was wat men noemt een goed gezin. Ze vormden een éénheid, die als men het zag, prettig aandeed, En op tweede Kerstdag, waarover ik wilde vertellen, zaten ze met zijn vijven rustig bijeen. Vader en Moeder Vervoort, de twee zoons Albert en Frits en hun dochter Ellien, in de huiskamer. In de grote Kerstboom brandde elektrische lichtjes en op de schoorsteen waren de kaarsen aangestoken. Het was vier uur in de middag en door de lichte mist die buiten hing werd het al donker. De radio stond aan en een mooi strijkje kwam door, welke de stemming in de huiskamer veraangenaamde. Mevr. Vervoort vond er niets aan om vanavond uit te gaan, zij bleef liever thuis, dacht ze, terwijl ze naar buiten keek. Gisteravond

waren ze ook al weg geweest. Ja, het was wel een leuke film en ze hadden smakelijk gelachen, maar och wat gaf het je. Er bleef niets mooi over om later nog eens aan terug te denken. En nu vanavond naar dat Variété, daar gaf ze nog minder om. Maar Vader Vervoort had gezegd: „Wij zullen die dagen nu eens feestelijk doorbrengen, lekker eten en drinken en uitgaan.” De kinderen vonden dat heerlijk en Moeder had zich er maar bij neergelegd, met de gedachte, als mijn man en kinderen het maar naar hun zin hebben.

De muziek door de radio hield op en de omroeper kondigde eer ander programma aan. Er zou nu een klasje van de Zondagsschool, Kerstfeest vieren voor de radio. Een prettige jonge vrouwenstem vertelde iets over het Kerstfeest en ze zeide nu:

„Nu zal eerst onze Zondagsschoolklas een Kerstlied zingen.” Daar klonken de ijle kinderstemmetjes door de radio „Stille Nacht, Heilige Nacht.” Het klonk niet bepaald zuiver, hetgeen Mijnheer Vervoort ontlokte: „Wat vals klinkt het.”

Maar Mevrouw hoorde die opmerking niet van Mijnheer. Door die stemmetjes en dat lied, zag ze zich verplaatst in haar jonge jaren.

Ze zag zich zelve met haar broertjes en zusje voor de Kerstboom

staan, ze hadden dat lied ook gezongen en nog vele andere. Misschien had het net als bij deze kinderen, wel eens minder zuiver geklonken, maar dat had geen afbreuk gedaan aan hun blijdschap van het Kerstfeest. Ja en dan hun eerste Kerstboom. Als ze daaraan denkt, glimlacht ze, En die glimlach verspreid zich zonder dat ze het weet tot een glans, op haar gezicht, van een grote schoonheid.

Ja, die eerste Kerstboom, hoe was het toch gegaan, even denken. O, ja, ze ziet het voor zich, of dat het nu gebeurt. Wim en Kees, haar broertjes, vroegen aan Moeder of ze een mooie Kerstboom kregen, zo'n mooie, vol met zilver. Maar Moeder vertelde, dat het niet ging (ze had geen geld) en zeide:

„Jullie krijgen de tweede Kerstdag, Kerstfeest van het Zondagschool en daar staat op het platvorm een hele grote Kerstboom, veel groter dan dat ik ooit zou kunnen kopen.” Kleine Keesje lachte,

Ja, dat was waar, nog drie dagen en dan was het feest van de Zondagschool. Maar Wim mokte zo wat van: „Liever een kleine voor ons zelve.” Moeder had gelijk, ze kon het hun niet geven, ze waren arm. Vader was dikwijls ziek en lag nu in het ziekenhuis. Moeder ging uit werken, want vroeger kreeg men geen steun en de werkgevers geloofden het wel. Vreemd, ze had er nooit hinder van gehad, dat ze arm waren. Ze hadden net als zij nu, een gezellig gezin gevormd. Moeder was hun vraagbaken en hun steun. Ze hadden op Geestelijk gebied een opvoeding gehad, die menig rijk kind moest missen. Ja, Moeder, die naast God en Jezus

hun alles was, maar ach, ze kon hen geen Kerstboom schenken. Maar Wim liet de gedachte om een eigen Kerstboom te hebben niet los. En toch wilde hij een eigen Kerstboom. Hij zou, zo vertelde hij ons, geld gaan verdienen en dan een Kerstboom kopen. Hij vertelde zijn plan.

Morgen is de laatste dag voor Kerstmis, dan zou hij naar de markt gaan en aan de kopers van de Kerstbomen vragen of hij ze mocht helpen naar huis te brengen en dan kreeg hij er allicht wat voor.

Nu Keesje vond dat plan prachtig en hij zou het ook doen. Die kleine, dikke, Keesje, hij was toen negen jaar, maar veel te klein voor zijn leeftijd. En ze gingen de volgende dag. Keesje kreeg geen kans om wat te verdienen, want er waren veel jongens, die ook hun diensten aanboden, en waren trouwens veel groter van stuk.

Zelfs Wim ging het slecht. Keesje hielp de koopman door de bomen aan te geven, die de man dan zo voordelig mogelijk voor de koper neerzette. Om vier uur had Wim 25 cent verdiend. Ze moesten van Moeder op die tijd thuis komen, maar Wim kreeg van Moeder gedaan om nog even te gaan, maar niet later dan zeven uur thuis te zijn. En toen om zeven uur, weer lacht Mevrouw Vervoort in zichzelf, kwam Wim thuis. Hij had een boom zó lang, dat hij hem over de grond moest slepen, om hem thuis te brengen. Ze hadden hun ogen uit gekeken, want het was een flinke grote boom maar wel dun. Op de vraag van Moeder hoe hij daar aankwam, vertelde hij:

„Ja, al die andere jongens waren naar huis gegaan, en omdat hij

nu alleen was, had hij de bomen van de kopers naar hun huis gebracht en alles bij elkaar had hij nu 60 cent verdiend. Toen had hij aan die koopman gezegd, dat hij een boom wilde kopen, maar niet duurder dan 25 ct. De koopman had gelachen en hem deze grote boom gegeven voor 15 ct., en er bij gezegd, dat hij het bovenste gedeelte er af moest zagen. En kijk eens nog een voetstuk kreeg hij ook erbij, omdat Keesje zo goed had geholpen. Nou en voor die andere centen, die hij over had, ging hij versierselen kopen."

Ja, dat hadden ze toen gedaan, zij moest mee omdat ze de oudste was. Ze ziet zich nog met haar broertjes voor de winkel staan. Wim had het geld en hij wilde zelf uitzoeken wat ze zouden kopen. Dus eerst kijken wat de prijs was. Nog ziet ze, toen ze in de winkel kwamen, die vriendelijke man voor zich, hij was kaal op zijn hoofd. Doordat ze elke dag voorbij die winkel gingen, kende hij hen goed. Hij verkocht allerlei dingen, zoals speelgoed, huishoudelijke artikelen, schrijfbehoeften enz., te veel om op te noemen. Ze hadden er trouwens wel eens iets voor Moeder moeten halen. Op de vraag wat zij wilde kopen, vertelde Wim weer heel zijn verhaal omtrent die Kerstboom. Ook die Mijnheer lachte en zeide:

"Zeg maar op, wat zal het wezen?"

En Wim antwoordde: „Twee van die zilveren klokjes, kaarsen, kaarsenhouders, een piek, een slinger en een mooie zilveren bal."

Hij kocht alles van zilver, dat vond hij het mooiste. Ze kregen ook een grote doos, om al dat

zilver in te pakken, anders zou het wel eens kunnen breken, Wat waren ze verrukt, toen die Mijnheer hun ballen cadeau gaf waar hier en daar een stukje vanaf was.

Ze bedankten hem daar vriendelijk voor. Met die waardevolle schat waren ze naar huis gegaan. Wat was die eerste Kerstboom prachtig, toen hij opgetooid was. „Prachtig hè," zegt Mijnheer Vervoort, plotseling.

„Ja," zegt Mevrouw, „prachtig", nog in gedachten bij hun eerste Kerstboom, maar nu is ze in eens weer in haar eigen omgeving terug. Ze hoort een klare sopraan een Kerstlied zingen. O, het is in het Frans, ze hoort die zangeres Noël zingen. Dus zij was zo in gedachten verzonken geweest, dat zij niet eens heeft gehoord, dat haar man de radio op een buitenlands station heeft afgesteld.

's Avonds gingen ze naar het Variété. Allerhande artisten traden er op o.a. een clown, die tevens acrobaat was. Het was werkelijk koddig om te zien, hoe hij in zijn komische rol, al die toeren verrichtte. Tot slot zijn succesnummer. Verschillende tafels op elkaar, steeds kleiner en heel in de hoogte een stoel waarop hij ging zitten, om daar zijn toeren te verrichten. Bij een van zijn standen, die werkelijk bewonderenswaardig was, haalde hij een kaarsje en een aansteker voor de dag en op die waggelende stellage probeerde hij het kaarsje aan te steken. Het vlammetje van de aansteker flikkerde en Mevrouw Vervoort, die met spanning de toeren volgde zag ineens aan dat vlammetje een lange stok. Hé, waar had ze dat meer gezien, een lange stok, met

een vlammetje bovenaan. O, maar dat was zo'n apparaat waarmee ze vroeger de kaarsjes in de Kerstboom aanstaken, op het Kerstfeest van de Zondagschool. En dan ziet ze zich met verschillende kinderen van haar leeftijd op het platform staan vlak naast die grote Kerstboom. Eerst hadden ze één voor één een versje opgezegd en dat geheel vormde een verhaal. Ja, en toen hebben ze dat mooie lied gezongen. Hoe was het ook weer. Nee, ze wist niet hoe het begon, maar wel het tweede versje ervan. Dat was zo:

Ik mag het niet verbergen
gaan, de Heer liet dat ver-
biën,
k'Verkeeg van hem de
grootte macht, een ieder
mocht het zien.

En bij het refrein, van Licht aan.
Licht schoon en klaar, werden de
kaarsjes aangestoken.
En later zong ze nog:

Ver weg in een kribbe geen
plaats voor een bed,
die kleine Heer Jezus was
nedergelegd.

Dat klonk zo mooi als het tweestemmig gezongen werd. Op dat Kerstfeest heeft ze toen een bijbeltje gehad, welke ze had gevraagd, want je mocht immers zeggen wat je graag wilde hebben. Ze had het bijbeltje nog, ze zou het opzoeken en er weer eens in gaan lezen. Op eens klaterde een hard applaus en Mevrouw Vervoort schrok wakker uit haar mijmeringen. Had ze nu geslapen of het weer eens in gedachten meegemaakt, ze wist het niet.

Bij het naar huis gaan waren ze het eens, dat het een prettige avond was geweest en ze zich best geamuseerd hadden. Alleen Mevrouw Vervoort zei niet veel, daarom vroeg men of ze hoofdpijn had. Neen, dat had ze niet, maar ze zou blij zijn als ze rustig thuis was. Onderweg zag ze geregeld dat vlammetje op die lange stok en het liet haar niet met rust. Ook toen ze zich ter ruste begaf vervolgde het haar. Ze kon de slaap niet vatten en op eens werd dat vlammetje van het kaarsje groter en groter en werd ten slotte een stralend Licht. Was dat niet het Licht waar ze van zongen op dat Kerstfeest? Het mocht niet verborgen zijn een ieder moest het zien. Was dat Licht niet het Licht van het Evangelie? Het Evangelie dat ze los gelaten had, dat Licht, dat Jezus ons onder de mensen had gebracht, ja, zo was het. En het Kerstfeest dat was toch het feest van het Licht, Blijdschap en Vrede, hoe kon ze dat vergeten hebben. Maar het was nog niet te laat, ze kon ook in dat Licht wandelen evenals haar gezin. En in die nacht bad Mevrouw Vervoort tot haar Hemelse Vader. Ze vroeg Zijn hulp en bijstand in haar pogingen om weer met Hem te mogen leven. En ze vroeg of ze het volgend Kerstfeest in dat blijde Licht zou mogen vieren, Haar ogen waren geopend, ze zag de dingen klaar en helder nu, in Gods Licht. En het volgende Kerstfeest vierde de familie Vervoort met Godhulp het Kerstfeest, dat een welbehagen in Gods ogen was.

*Zr. Fiering-Boer
v. d. Haagse gemeente*

Voorburg, 9 Nov. 1950

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze
zonnige jeugd.

Redactie adres:
Nieuwe Binnenweg 184 b Rotterdam
Telefoon 34966

De Kerstervaring van Kabouter Vlugbeen

* * * * * door Elly Schippers, Rotterdam * * * * *

Ergens, hier ver vandaan, was een bos. Niet zomaar een gewoon bos, neen, een bos, waar echte kabouters woonden. Weten jullie, wat kabouters zijn? Kabouters komen alleen maar in sprookjes voor. En dit is nu zo'n sprookje.

De kabouters, die in het grote bos woonden waren één voor één erg knap en ze konden allemaal heel gezellig en mooi vertellen.

De kabouters, die in het grote bos woonden, waren één voor één erg Kerstmis. Weten jullie, waarom ze bij de kabouters Kerstmis vieren?

Ik zal het je gauw vertellen. Het is, omdat het 's winters zo donker wordt in het bos en daarom willen ze graag een mooi feest, met lichtjes in iedere denneboom. Onder die mooie lichtjes kwamen dan alle kabouters bij elkaar en zongen met elkaar hun kabouterliedjes. Ook vertelden ze elkaar dan verhalen, over wat ze beleefd hadden in het bos. „Dit jaar zullen wij eens een wedstrijd houden, wie het mooiste en het beste vertellen kan. Ja, dat zullen we maar doen.” Dat dacht de kabouterkoning. En daar bleef het niet bij. Hij vertelde het natuurlijk aan al de kabouters, Die vonden het een prachtig plan en iedere kabouter zei tot zichzelf: „Ik zal nu eens flink mijn best doen”, want die kabouters waren niet alleen erg knap, maar ook erg ijverig. Iedere avond, nadat ze hun werk gedaan hadden, dachten ze goed na over de vraag: „Wat zullen we nu eens met Kerstmis

vertellen?" — Jullie weten het misschien ook wel: het is heus niet zo gemakkelijk, hoor! —

Nu was er een kabouter, die altijd heel veel wist te vertellen. Die kabouter was de postbode van het kabouterrijk, in het grote bos. Hij bracht de brieven naar andere bossen, waar natuurlijk ook kabouters woonden. Jullie snappen allemaal wel, dat die postbode veel zag en beleefde. Treinen en vliegmachines hadden ze niet, dus kabouter Vlugbeen, zo heette onze postbode, moest alle brieven zelf wegbrengen.

De dag van het feest naderde al. Iedereen, ook de koning, was benieuwd wie het mooiste verhaal zou kunnen vertellen. Er waren al een heleboel kabouters, die een verhaaltje hadden. Ze hadden het gezien, beleefd, of... zelf verzonnen, want dat mocht ook.

Eindelijk was het zover. Alle kabouters waren bij elkaar gekomen. En jongens, het was er zo mooi! In alle dennebomen zaten lichtjes. Maar dat was niet het enige. Neen hoor, de maan en de sterren probeerden zo mooi mogelijk te schijnen en op de grond kon je wel honderd kleine lichtjes zien: dat waren de glimwormpjes. En kijk eens aan, daar kwam het hertje met al zijn broertjes en zusjes en er achter die leuke haasjes. Jullie kent ze toch wel, met die lange oren en een pluimstaartje? Van de andere kant kwam de eekhoorn, met z'n grote pluimstaart en uit alle hoeken en gaten kwamen de muizen aangetrippeld. Het was daar nu een echt gezellige feeststemming en iedereen was erg nieuwsgierig.

Toen stond de koning op, kuchte eens en zei: „Geachte aanwezigen”. Dat hoort zo, als je koning bent en je moet een toespraak houden. „Geachte aanwezigen”, zei hij, „wij zijn hier gekomen om te luisteren naar de mooie verhalen, die de kabouters ons gaan vertellen. Nu wil ik alle dieren vragen, of ze mij willen helpen bij het

uitkiezen van het mooiste verhaal, want dit is natuurlijk erg moeilijk". Alle dieren wilden natuurlijk graag de kabouterkoning helpen en toen begon de wedstrijd.

Het eerste kabouterdje vertelde, hoe een kleine, stoute muizenjongen uit een grote jampot had gesnoept en hoe die deugniet met zijn hoofdje bijna helemaal in de jampot terecht was gekomen. Wat een snoepert, hè? Een andere kabouter vertelde, wat hij gedroomd had en weer anderen vertelden, wat ze zelf gefantaseerd hadden. Het was voor de koning en de dieren niet gemakkelijk, om hier het beste verhaal uit te kiezen, want iedereen deed zijn uiterste best. Eindelijk was kabouter Vlugbeen, de postbode, aan de beurt. Hij begon het volgende verhaal te vertellen: „Toen ik op een dag een erg gewichtige brief van onze koning naar het andere kabouterrijk moest brengen, heb ik iets heel moois gehoord en gezien. Ik was het bos uitgegaan en liep op een landweggetje. In de verte zag ik de stad liggen. Jullie weten wel: daar wonen de grote mensen. Maar zoals ik jullie zei, het was een gewichtige brief, dus ging ik vlug naar het andere kabouterrijk. Toen ik terugkwam, zag ik wéér de stad liggen, maar nu waren alle lichten aan en dat was toch zo'n prachtig gezicht!" „Hé", kabouter Vlugbeen zuchtte er nu nòg van, zo mooi had hij het gevonden.

„„Kom", dacht ik, „ik ga eens in die stad kijken. Hoe zou het daar nu eigenlijk zijn?" Na een hele poos, want het is een eind, hoor, kwam ik in de stad aan. Maar wat was alles reusachtig groot! In het begin schrok ik er wel een beetje van! Maar na een poosje was ik er aan gewend. Ik zag hoog boven me de ramen. „Hé", dacht ik, „daar zou ik nu wel eens een kijkje willen nemen, maar ik ben veel te klein." Ik klauterde langs de regenpijp op het kozijn en wat ik toen zag.....

In de kamer, stel je voor, midden in de kamer stond een denneboom, net zoals er hier in het bos zo veel staan. Hij was prachtig versierd met slingers, ballen en kleine klokjes, en er zaten kaarsjes in. Er waren mensen in de kamer. Voorzichtig legde ik mijn oor tegen de ruit, om te horen, wat ze zeiden. Een klein meisje zei tegen haar moeder: „Mammie, waarom vieren wij eigenlijk kerstfeest?" „Dat zal ik je vertellen", zei de moeder toen. En ik luisterde nog beter, want ik wilde alles, wat de moeder aan dat kleine meisje vertelde, goed verstaan. En zij vertelde:

„Heel lang geleden werd er in een heel ver land een lief klein Kindje geboren. Jezus, heette dat Kindje. Zijn moeder was Maria en zijn vader heette Jozef. Jozef en Maria konden geen herberg meer vinden en daarom moesten zij 's nachts in een stal slapen. In die nacht werd het Kindje geboren. Het was geen gewoon Kindje. Neen, het was de Zaligmaker, zoals Hij later wel genoemd werd. Hij was op aarde gekomen, om alle mensen, arm en rijk, groot en klein, gelukkig te maken. De herders waren buiten op het veld en sluimerden bij hun schapen. Ze hadden een groot vuur gemaakt, want anders zouden zij het te koud krijgen. Plotseling werden ze opgeschrikt door een groot en machtig licht en héél mooie muziek, die uit de verte scheen

„Toen gingen de herders naar de stal,
om het Kindeke te bezoeken...”

te komen. Het licht werd steeds sterker en ze hoorden nu duidewat er gezongen werd.

„Vrede op aarde, in de
mensen een welbehagen...”

Het waren de Engelen, die zongen, omdat het Kindje Jezus was geboren. Eén van de engelen kwam de herders vertellen, dat ze niet bang moesten zijn, maar juist blij: het Kindje was geboren. Toen gingen de herders naar de stal om Het te bezoeken. Weet je nu waarom wij het kerstfeest vieren? Wij herdenken nog steeds de geboorte van dat Kindeke. Zullen wij eens proberen, of we samen het lied van de engelen kunnen zingen?" En toen zongen zij het: „Ere zij God en vrede op aarde", en dat was heel mooi. Toen liet ik me weer stilletjes van het raamkozijn, langs de regenpijp naar beneden glijden en ik ging weer naar huis.

Maar vinden jullie niet, dat de grote mensen een nóg mooier Kerstfeest vieren dan wij?"

Dat vonden ze allemaal en ook vonden de kabouters èn de dieretn èn de koning, dat kabouter Vlugbeen, hun kwieke postbode, het mooiste verhaal had verteld.

Elly Schippers (16 jaar) zond ons dit Kerstspreekje toe. De redactie van De Zonnehoek geeft je hiervoor een gratis jaar-abonnement op De Ster. (Is dat niet iets voor je oma, Elly?)

Herinneren jullie nog de

Jeugdactie „Onze Zonnehoek?"

Het aanmeldingstermijn zullen wij verschuiven tot 31 Maart 1951 en gedurende die drie maanden zullen wij je helpen met het opzoeken van nieuwe leden. Je hoeft ons alleen maar de naam van een vriend of vriendin op te geven. Wij sturen hem/haar dan direct geheel kosteloos een proefnummer van Onze Zonnehoek. Abonneert hij of zij zich, dan wordt bij ons genoteerd, wie de abonné heeft aangebracht. Degene, die de meeste abonné's heeft opgegeven ontvangt een fraai geschenk.

Ter afscheid

*

Steeds als er boten naar Amerika vertrekken, weten wij dat er zich onder de vele passagiers altijd wel één of meer Heiligen der Laatste Dagen bevinden, aan wie het vergund is naar Zion op te trekken. Wij verheugen ons dan zeer, dat zij in de gelegenheid gesteld zijn hun diepste verlangens te vervullen. Hoewel het erg egoïstisch van ons is, lijkt het wel, of wij bij één passagiere een uitzondering hebben gemaakt. Wij waren niet blij, dat die passagiere

van ons vandaan ging. „Waarom niet?“ zullen jullie vragen. Wel, wij bedoelen Zr. Tine Plaizier. Degene, die altijd moeizaam jullie opgeloste puzzles uitzocht. Het was haar vergund om op 11 Dec. j.l. ook naar Zion op te trekken. In Zr. Plaizier verliezen we een directe medewerkster van „De Ster“ en, we mogen haast wel zeggen een onvermoeibare strijdster voor de belangen van „Onze Zonnehoeek.“ Het was immers Tine, die op de gedachte kwam speciaal voor de jongeren onder ons een maandblad samen te stellen.

Dat zij in haar opzet gelukt is bewijzen wel de vele brieven, die de redactie-tafel hebben bereikt, na de verschijning van het eerste nummer van „Onze Zonnehoeek“. Gelukkig behoeven wij de steun van Tine niet geheel te verliezen. Zij heeft ons namelijk beloofd, dat zij nog vele mooie verhalen uit het Engels voor ons zal vertalen. Tine, hiervoor zal de jeugd van de Kerk van Jezus Christus in Holland je steeds dankbaar blijven. Vanaf deze plaats danken wij je nogmaals hartelijk voor alle moeiten en zorgen die je je hebt willen getroosten voor „Onze Zonnehoeek“ en wensen wij je nog een zegenrijk en gelukkig leven toe in je nieuwe vaderland: Zion.

Wegens plaatsgebrek kon het restant van ons vorig verhaal „Jan en het juweel“, niet in dit nummer worden opgenomen.

Wij gaan „electrisch” het zilver oppoetsen!

Dit maal zullen wij moeder eens gaan helpen met het oppoetsen van het familie-zilver!

Hebben jullie dat vervelende baantje wel eens op moeten knappen? Ik vind dat gepoets maar naar, hoor. Het was op een dag, dat ik weer met een berg vorken, lepels, messen, en ik weet niet wat meer voor mij op tafel, mijn poets-enthousiasme zat uit te leven. Erg prettig kon ik nu bepaald het baantje niet vinden. Maar ja, het moest nu eenmaal gebeuren! En moeizaam poetste ik de ene lepel na de andere. Totdat er aan de kamerdeur werd geklopt. En toen was het uit met dat nare gepoets. Weet je wat mijn vriend zei?

Hij zei: „Kerel, wat doe je nog ouderwets. Zilver poetsen met de hand! Stel je voor!” M'n vriend beweerde een zilverpoetsmachine uitgevonden te hebben. Dat was gemakkelijk, zeg. Je behoefde het zilver er maar in te stoppen en automatisch wordt het keurig voor je gepoetst! Zo'n machine wilde ik ook wel hebben. Jullie ook? Let dan maar goed op, dan kun je het heel gemakkelijk zelf maken. Je hebt nodig een gewone aluminium pan. Denk er om, deze pan moet beslist van aluminium zijn, anders gaat het kunstje niet op! Leg de zilveren voorwerpen in de pan, zodanig, dat elk voorwerp op de bodem van de pan rust. Giet er dan een kokende oplossing van 1 theelepel dubbelkoolzure soda en 1 theelepel zout op elke liter water, overheen, totdat al het zilver onder de vloeistofspiegel ligt. (Neem je dus 3 liter water, dan ook 3 theelepels dubbelkoolzure soda en 3 theelepels keukenzout). Neem dan na enkele minuten het zilver er uit, spoel het af en wrijf het met een zacht lapje even op. Het zilver ziet er dan weer als nieuw uit! Het grappige is, dat bij deze wijze van schoonmaken minder zilver verloren gaat, dan bij gewoon poetsen. Alleen, één waarschuwing: maak geen zilveren voorwerpen schoon, die grijze reliëfs hebben. De grijze kleur zou ook „schoongemaakt” worden en zou nimmer meer terugkomen! Voor de knapperds onder jullie wil ik nog even de „chemische” verklaring van dit wonder geven: het zilver, in contact met het aluminium en omringd door een electroliet, vormt één pool van een electrisch element. Door de werking van dit element wordt eerst de aanslag van zilversulfide opgelost, dan wordt het zwavel daaruit afgescheiden en het zilver opnieuw afgezet. Daardoor is het dan ook duidelijk, dat zoals reeds opgemerkt, bij deze wijze van „zilver poetsen” minder zilver verloren gaat. Immers op de oude manier wordt er steeds een heel klein laagje van afgeschuurd!

Onze Kerstprijsvraag

Beste Jongens en Meisjes.

Hier is dan de beloofde Kerst-puzzle. De redactie koos hiervoor het ingezonden stukje van een Bijenkorfmeisje uit Arnhem, namelijk Jansje van Wisse, (16 jaar oud) wonende Dullertstraat 2. Zoals jullie weten, heeft dus de redactie met opzet wat taalfouten in het verhaal aangebracht. Het enige wat jullie moeten doen, is

op een briefkaart kort en duidelijk alle fouten vermelden, die je ontdekt hebt. De briefkaart adresseer je aan: **Redactie „Onze Zonnehoeke”, Nieuwe Binnenweg 184 B, Rotterdam, vóór 3 Januari 1951.** Zet op de briefkaart: „Kerstprijsvraag Zonnehoeke”. Wij wensen jullie bij het zoeken naar de fouten veel succes!

Het meeste Kerstfeest.

Ingezonden door Jansje van Wisse, Arnhem.

Er lag overal sneeuw, nergens zag je een levend wezen. 't Was Kerstmis, iedereen herdacht de dag, dat het Christus-kindje was geboren. Binnen brandden de kerstboompjes en vrolijke kinderen zaten er omheen te zingen. Daar kwamen opeens twee mensen uit de sneeuw opdoemen. Waar zouden die naar toegaan? Het is een vrouw, met een klein jongetje van ongeveer acht jaar. Ze liepen zwijgend voort. Opeens verbrak het kind de stilte. Met een klagelijk stemmetje zei hij: „Moesje, ik heb het zo koud!” Deze woorden sneedden de moeder door de ziel en ze zij: „Ja jongen, ik weet het. Kom, we gaan daar op de stoep zitten; dan zal ik je een mooi verhaal vertellen.” Zij vertelde hem, hoe het Christus-kindje geboren werd in een stal en in doeken werd gewonden. Ze vertelde, hoe de herders uit de velden kwamen, om het te zien. Ze haalden een bijbel uit de zak van haar versleten mantel en liet hem de plaat zien van Jezus in de kribbe. Het kind keek vol bewondering naar de plaat. En zo zaten ze samen daar op die koude stoep stil te kijken. Plotseling werd de stilte verstoord. Een deur werd opengerukt en er kwam een man uit. Hoewel hij er ruw uitzag, had hij toch tranen in de oogen. De man wilde eerst

Wetenswaardigheden

HATELIJK

G. Bernard Shaw, de beroemde Jerse schrijver, die onlangs in Jerland gestorven is, was bekend om zijn vlijmscherpe spot. Vlak na de oorlog wilde hij eens z'n spot uitstrooien over het hoofd van niemand minder dan Winston Ghurchill. Hij kreeg een bittere pil te slikken, want Ghurchill pareerde de slag voortreffelijk. . .

Shaw zond op zekere dag aan Ghurchill twee uitnodigingen voor de premièrre van zijn nieuwe toneelstuk. In een briefje schreef hij erbij: „Eén voor U, en één voor een vriend van U, als U tenminste nog een vriend hebt overgehouden. . .”

Het antwoord van Ghurchill bereikte reeds de volgende dag de beroemde schrijver. Allereerst sprak Ghurchill zijn leedwezen er over uit, dat hij verhinderd was de voorstelling bij te wonen. Echter hij zou graag voor een volgende opvoering in aanmerking willen komen. . . „als tenminste Uw stuk nog een tweede opvoering beleeft!!

de mensen van de stoep afjagen, alsof het honden waren. Maar juist toen hij boos wilde uitvallen, hoorde hij hoe de moeder met zachte stem aan het kind met simpele woorden het Kerstverhaal vertelde. Daardoor werdt hij tot in zijn ziel getroffen en hij herinnerde zich hoe eens, lang geleden zijn moeder hèm ook het kerstverhaal vertelde. Inplaats van hun weg te jagen, nodigde hij hen vriendelijk uit bij hem binnen te komen, om tesamen onder de kerstboom nog eens het gehele verhaal te doorleven. De man had tot nu toe geheel alleen iedere keer kerstfeest moeten vieren. Hij gaf hen beide goed voedsel en heerlijke warme melk. Toen nu de moeder met de jongen weggingen hadden zij nog nooit zo'n mooi kerstfeest meegemaakt als die avond.

Met Gods hulp was er in hun leven, èn in het leven van de eenzame man, een heel nieuw hoofdstuk begonnen.

Met ingang van heden moeten alle verhalen, oplossingen van puzzles enz. in het kort dus alle stukken, bestemd voor „Onze Zonnehok”, geadresseerd worden aan:

Redactie: „Onze Zonnehok”, Nieuwe Binnenweg 184 B, Rotterdam.

DE STER EN DE WIJZEN

DOOR CLARISSA A. BEESLEY.

*

*Toen Christus in Bethlehem werd geboren—
Was 't heerlijk en helder dien nacht;
De sterren, wier glans rein en zuiver,
Zij straalden vol ongekende pracht.
Doch een, een wonderschoone ster,
Geleidde de Oostersche Wijzen van ver.*

Wanneer de schone geschiedenis van dit eerste Kerstfeest steeds weer ieder jaar wordt verteld, roepen wij met de sterke verbeeldingskracht van kleine kinderen de tonelen van het verhaal ons voor de geest. Alsof wij daar geweest waren, zien wij weder het kindeke en zijn moeder, de herberg met haar nederige kribbe, de geduldige dieren, de schaapherders, in wier oren juist het gezang van het engelenkoor had weerklonken en de wijzen die van verre kwamen om hun pasgeboren Koning te aanbidden.

In het verslag van de wijzen uit het Oosten stellen wij bijzonder veel belang. Het wordt door Mattheus kort en eenvoudig weergegeven:

Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem, gelegen in Judea, in de dagen van de koning Herodes, zie, eenige Wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen,
Zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten, en zijn gekomen, om hem te aanbidden.
De koning Herodes nu, dit gehoord hebbende, werd ontroerd, en geheel Jeruzalem met hem.
En bijeenvergaderd hebbende al de

Overpriesters en Schriftgeleerden des volks, vraagde hij van hen, waar de Christus zou geboren worden.

En zij zeiden tot hem: Te Bethlehem, in Judea gelegen; want alzoo is geschreven door den profeet:

En gij Bethlehem, gij land Juda! zijt geenszins de minste onder de vorsten van Juda; want uit u zal de Leidsman voortkomen, die Mijn volk Israal weiden zal.

Toen heeft Herodes de Wijzen heimelijk geroepen, en vernam naarstiglijk van hen den tijd, wanneer de ster verschenen was;

En hen naar Bethlehem zendende,

zeide: Reist heen, en onderzoek naarstiglijk naar dat Kindeken, en als gij Het zult gevonden hebben, boodschapt het mij, opdat ik ook kome en dat aanbidde.

En zij, den Koning gehoord hebbende, zijn heengereisd; en zie, de ster, die zij in het Oosten gezien hadden, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kindeken was.

Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer groote vreugde.

En in het huis gekomen zijnde, vonden zij het Kindeke met Maria, Zijne Moeder; en nedervallende hebben zij Hem aanbeden; en hunne schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud, en wierook en mirre.

En door Goddelijke openbaring vermaand zijnde in den droom, dat zij niet zouden wederkeren tot Herodes, vertrokken zij door eenen anderen weg weder naar hun land.

Aangezien zo weinig bijzonderheden bekend zijn, rijzen er aangaande dit verslag natuurlijk vele vragen. Wie waren deze „wijzen” en vanwaar kwamen zij? Waren het er drie of meer? Hoe heetten zij? Waarom stelden zij zoveel belang in het kleine Kind, Dat naar deze wereld was gekomen? Al deze vragen berusten min of meer op gissingen. Klaarblijkelijk stonden deze mannen in kennis voldoende in aanzien, om de aandacht van Herodes op zich te vestigen en hem zo ongerust te maken, dat hij zijn hogepriesters en schriftgeleerden over hun bezoek ging raadplegen.

Volgens Madam Lydia Mountford, die van Palestina afkomstig is en die enkele jaren geleden alles nauwkeurig heeft bereisd en belezen, waren de wijze priesters van Perzië, Magische Prinsen van de grote Magische orde. Zij waren „onderzoekers der sterren” — Nederige mannen die, zoals de Oosterlingen geloofden, dicht bij

God leefden. Zij stonden bekend als Herders der Sterren.

Een andere schrijver, Deems, zegt, dat de Wijzen mannen waren, „aan wie heilige boeken waren toevertrouwd; het waren godsdienstleiders — studenten in de astronomie.”

Er was ongetwijfeld een nauwe verwantschap tussen de twee landen, Palestina en Perzië.

In de dagen van Cores en Darius liepen hun bestemmingen ineen. De Perzen waren vriendelijker tegen de Israëlieten, dan de Assyriërs en de Babyloniërs ooit waren geweest. Deze laatsten hadden de Israëlieten in gevangenschap weggevoerd en pas nadat Perzië op zijn beurt Assyrië en Babylon had overwonnen, mochten de Joden naar hun vaderland Palestina terugkeren en Jeruzalem wederom opbouwen.

In Jesaja 44 : 28 lezen we aangaande Cores: „Hij is mijn Herder, en hij zal al Mijn welgevallen volbrengen; zeggende ook tot Jeruzalem: Word gebouwd; en tot den Tempel: Word gegrond”. De geleerden van deze Magische orde in Perzië waren derhalve ongetwijfeld bekend met de profetieën der Hebreeuwse geschriften aangaande de Messias, en toen de nieuwe ster verscheen, scheen het, dat zij de betekenis (namelijk de bekendmaking van de Pasgeboren Koning) begrepen.

Om hun eerbied te tonen, brachten zij Hem gaven van goud en wierook en mirre. Men geloofde, dat deze gaven de onderscheidene volksklassen symboliseerden: goud — de vorstelijkheid der aarde; wierook — de priesterlijke orden der godsdiensten; mirre — mannen van wetenschap en ken-

nis. Dit alles was verenigd in het aanbidden van de Messias, op Wiens komst de wereld zo lang had gewacht,

De traditie van de wijzen is door Van Dyke gebruikt in twee van zijn mooiste geschiedenissen — The sad Shepherd — en The other wise man — vormt het motief en den achtergrond van Lew Wallace' grote religieuze boek — Ben Hur — In de eerste hoofdstukken van dit werk stelt de schrijver de wijzen voor als zijnde drie in getal — Caspar van Griekenland, Melchior van Indië en Balthasar van Egypte. Elk had in zijn eigen land ernstig gezocht naar de waarheid en een levenswijze, welke Gode welbehagelijk zou zijn en een elk had geestelijke vrede gevonden.

Aan allen was het visioen van de wonderlijke ster gegeven, welke zo plotseling aan de hemel was verschenen en haar stralen volgend, waren zij op hun trouwe kamelen geleid naar een plaats van bijeenkomst in de eenzame, stille woestijn. Na een korte poze van rust en verfrissing en na elkanders geschiedenis te hebben aangehoord, waarbij men zich verwonderde over de Goddelijke Geest, Welke hen had tezamen gebracht, bestegen zij wederom hun dieren en wendden het gelaat naar het Westen. Zeer treffend verhaalt de schrijver de aanvang van hun tocht:

„De kamelen gingen in gelijke tred voorwaarts, waarbij zij zo in de rij bleven en zo juist de afstand bewaarden, dat zij die

volgden, in hun sporen schenen te lopen. De berijders spraken niet. Dra kwam de maan op. En zoals de drie lange witte figuren met geluidloze tred voortspoeden,... schenen zij als geesten, die de gehate schaduwen ontvlieden. Plotseling gloeide in de lucht voor hen, niet verder dan een lage heuveltop, een sprankelende vlam: terwijl zij er naar keken trok dit alles zich samen in een brandpunt van schitterende pracht. Hun hart klopte sneller; hun ziel trilde en zij riepen uit: „De Ster! De Ster! God is met ons!”

Doch deze weergave, schoon als ze mag zijn, heeft, zoals zoveel andere dingen, welke zijn geschreven, in feite weinig of geen grondslag. Er is geen betrouwbaar kerkelijk verslag van deze reizigers uit het Oosten. Sterrekundigen hebben gepoogd, de herkomst der ster vast te stellen, doch hebben geen wetenschappelijk bewijs voor haar verschijnen gevonden.

Dat echter zulk een ster verscheen en dat ze de geleerden naar de kribbe leidde, staat ontwijfelbaar vast. Het authentiek verslag is ons in het Nieuwe Testament nagelaten: laat ons het iedere Kerstmis weder lezen en mogen we, terwijl wij het verhaal in beeld, zang of geschiedenis voor ons zien, of er eerbiedig over napeinzen, concluderen dat de Wijzen goddelijk werden geleid om met vele anderen van de geboorte van Christus, onze Here, getuige te zijn.

Er is een kind geboren

*

Zie ze daar gaan, langs velden en wegen,
Zie ze daar trekken, langs straten en stegen.
Het zijn Jozef en Maria tezaam,
Zij is zo moe, kan haast niet meer gaan.

Nergens kan men hen een plaatsje geven,
De nacht is zo koud en zo donker de wegen,
Overall kloppen zij te vergeefs aan
Iedereen laat hen daar buiten staan.

Eind'lijk hebben ze een plekje gevonden,
Het is in een stal, waar de beesten eens stonden.
Op het stroo hebben zij zich neer gevleid
En het kindeke in een kribje geleid.

De herderkens waren met de schapen te velde
En hoorden daar, wat de Engel hen vertelde,
Volgden de ster, die boven Bethlehem bleef staan
En zijn toen stil het stalleke binnen gegaan.

Zij knielden daar voor het kindeke klein
Dat daar lag, zo vredig, zo lieflijk en rein,
In een kribje ter neer in een arm'lijke stal
Het was de Koning van het Heelal.

Lieve Heer Jezus, U willen wij eren,
Die zoveel goedheid en liefde ons leerde.
Zingen ter eer van Uw Heilige naam,
Geef, dat wij goed Uwe wegen verstaan.

Het kindeke is ook voor ons geboren.
Kom, laten wij onze stemmen doen horen
Voor Hem, die gekomen is voor onze zonden,
Zing dan uw jubel-lied in deze stonde.

Kerstmis 1950.

*door Zr. G. Gruter-Schetselaar
Staalstraat 31, Utrecht*

Kerstgebed

Kerstfeest; Als ik daaraan denk,
Hoor ik blijde klanken
in mijn ziel en met mijn hart,
moet ik Jezus danken.

Kerstfeest; In een arme stal,
werd Gods Zoon geboren.
Dat een elk Zijn naam aanneemt,
Jezus, zal hen horen.

Kerstfeest; Jezus kwam voor ons.
Bracht ons 't eeuwig leven.
Dat een elk daar deel aan heeft.
Jezus, wil 't hen geven.

Kerstfeest; 't Feest van stralend licht,
in deez' donk're dagen.
Dat een elk het licht ontvangt.
Jezus, kom 'k U vragen.

Kerstfeest; Hoort die blijde zang.
't Is haast niet te stelpen.
Dat elke ziel stemt daar in mee
Jezus, komt hen helpen.

Kerstfeest; Schoonste feest op aard.
Niets gaat dat te boven.
Dat elk harte is verheugd.
Jezus, en U love.

Kerstfeest; Groot is Uwe macht,
't Bind de volken samen.
Geeft het Vrede en Geloof
Bid ik, Jezus, Amen.

Zr. Fiering-Boer, v. d. Haagse Gemeente.

EEN BESCHRIJVING VAN DE *Apostel Lucas*

*

Het midden des tijds heeft vele gewichtige gebeurtenissen teweeg gebracht, n.l. de geboorte van de Zaligmaker, alsmede de geboorte van Johannes de Dooper — voorloper van onze Zaligmaker.

De geschiedenis wordt, alhoewel beknopt zeer doeltreffend weergegeven door Lucas. Ten eerste beschrijft hij het voorval in de Tempel, toen een zekere Zacharias, „naar de gewoonte der Priesterlijke bediening, hem ten lote was gevallen, dat hij zou ingaan in den tempel des Heeren om te reukofferen“.

Terwijl hij bezig was in de bediening van de reukofferingen, bemerkte hij plotseling dat een engel ter rechter zijde van het Altaar stond. Hij verontroerde zich eerst, maar de engel stelde hem gerust en zeide, dat hij niets te vrezen had. Deze Zacharias en zijn vrouw waren oprechte mensen, die in rechtvaardigheid voor God wandelen „In al de geboden des Heeren.“ Zij waren reeds bejaarde mensen, en omdat Elisabeth onvruchtbaar was hadden zij geen kinderen, wat hun zeer bedroefde. De engel zeide tot hem:

„Vrees niet, Zacharias, want uw gebed is verhoord, en uwe vrouw Elisabeth zal u eenen zoon baren, en gij zult zijnen naam heeten Johannes; en u zal blijdschap en verheuging zijn, en velen zullen zich over zijne geboorte verblijden.

Want hij zal groot zijn voor den Heere; noch wijn noch sterken drank zal hij drinken, en hij zal met den Heiligen Geest vervuld worden, ook van zijns moeders lijf af.

Vele jaren waren voorbij gegaan sedert het verschijnen van een Hemelse boodschapper en evenals heden beschouwde het volk het verschijnen van hemelse wezens als iets uit het verleden. Ongewijfeld vroeg Zacharias om deze reden aan de engel: „Waarbij zal ik dat weten? want ik ben oud, en mijne vrouw is verre op hare dagen gekomen.

En de engel antwoordde en zeide tot hem: Ik ben Gabriël, die voor God sta,

en ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze dingen te verkondigen.

En zie, gij zult zwijgen en niet spreken, tot op den dag dat deze dingen geschied zullen zijn, omdat gij mijnen woorden niet geloofd hebt, welke vervuld zullen worden op hunnen tijd. — En na die dagen werd Elisabeth bevrucht.”

Zes maanden later na dit voorval vond een tweede, maar niet minder belangrijke gebeurtenis plaats. Dezelfde boodschapper verscheen wederom, maar deze keer „tot een maagd, die ondertrouwd was met eenen man, wiens naam was Jozef, uit den huize Davids; en de naam der maagd was Maria.

En de engel tot haar ingekomen zijnde, zeide: Wees groet, Gij begenadigde; de Heere is met u, gij zijt gezegend onder de vrouwen.”

Maria was ontzet door het verschijnen van deze hemelse afgevaardigde en zij kon niet zo ineens begrijpen wat de bedoeling van zijn zending was. De engel bemerkte wat in haar gedachten om ging en zeide: „Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden.”

En zie, gij zult bevrucht worden en eenen zoon baren, en zult zijnen naam heeten JEZUS.

Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden, en God, de Heere, zal Hem den troon zijns Vaders Davids geven. En hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der Eeuwigheid, en Zijn Koningrijk zal geen einde zijn.” Verder vertelde hij haar: „Elisabeth, uw nicht is ook zelve bevrucht met eenen zoon in haren ouderdom — want geen ding zal bij God onmogelijk zijn.

En Maria zeide: Zie, de dienstmaagd des Heeren: mij geschiede naar uw woord. En de engel ging weg van haar.” Nu ging zij over het geen voorgevallen was peinen. Niet dat zij twijfelde, maar toch vond zij het moeilijk te begrijpen, dat zij, een eenvoudige maagd gekozen werd om de Zoon Gods te baren, de

Enigst Geborene in het Vlees. Het was reeds van ouds vele malen voorspeld, dat Elohim een Leider en Koning zou verwekken om Israël uit hun verdrukte toestand te verlossen. Dan kwamen de woorden van de engel weer in haar gedachten op, dat hij de Zoon des Allerhoogsten genaamd zal worden, „en God, de Heere, zal Hem den troon zijns Vaders Davids geven; en hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der Eeuwigheid, en zijn Koningrijk zal geen einde zijn.”

Apostel Lucas verhaalt hoe of Maria naar haar nacht reisde, „En kwam in het huis van Zacharias en groette Elisabeth, En het geschiedde, als Elisabeth de groetenis van Maria hoorde, zoo sprong het kindeke op in haren schoot; en Elisabeth werd vervuld met den Heiligen Geest, en riep uit met eene groote stem, en zeide: Gezegend zijt gij onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht in uw schoot.

En vanwaar komt mij dit, dat **de moeder mijns Heeren** tot mij komt? Want zie als de stem uwer groetenis in mijne ooren geschiedde, zoo sprong het kindeken van vreugde op in mijnen schoot,

En zalig is zij die geloofd heeft; want de dingen, die haar van den Heere gezegd zijn, zullen volbracht worden.”

Blijkelyk bestond er een onuitsprekelijke vreugde tussen die gezegende vrouwen. Dat de uitdrukking van Elisabeth profetisch was, is vanzelfsprekend. Daarna gaf Maria in alle nederigheid, uitdrukking van hetgeen in haar gemoed was opgesloten: „Mijne ziel maakt groot den Heere, en mijn geest verheugt zich in God, mijnen Zaligmaker,

omdat Hij de nederigheid zijner dienstmaagd heeft aangezien; want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken al de geslachten;

Want groote dingen heeft Hij aan mij

gedaan Hij die machtig is, en Heilig is Zijn naam,

en Zijne barmhartigheid is van geslacht tot geslacht over degenen, die Hem vreezen. Hij heeft een krachtig werk gedaan door zijnen arm; Hij heeft verstrooid de hoogmoedigen in de gedachten hunner harten;

Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft hij verhoogd; Hongerigen heeft hij met goederen vervuld, en rijken heeft hij ledig weggezonden.”

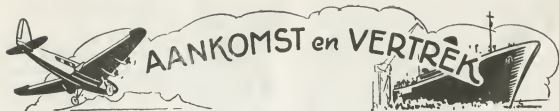
Deze woorden van de maagd zijn verreikend en ook op het heden zeer toepasselijk, n.l. dat hij machtigen van de tronen heeft afgetrokken, en nederigen verhoogd heeft, dat Hij de hongerigen gevoed heeft, hongerigen die dorsten naar waarheid en gerechtigheid; rijken die ledig zijn weggezonden, omdat zij aan het aardse verknocht zijn.

Nu in deze laatste dagen hebben weer twee fenomenale gebeurtenissen plaats gevonden; n.l. dat wederom de Vader en de Zoon verschenen zijn en gesproken hebben tot een nederige dienstknecht, die waardig bevonden was het Herstelde Evangelie in te leiden. En dat ook deze Johannes de Dooper wederom verschenen is, bekleedt met macht en autoriteit, in een tijd waar het ook niet meer noodzakelijk geacht wordt dat God, die onveranderlijk is, van de Hemel zal spreken. Deze Johannes herstelde de beginselen en verordeningen, die hij in het midden des tijds had gebracht, waaraan ook door Vader Adam gehoorzaamd was.

Dus mogen de leden, die een verbond gemaakt hebben met God, door gedoopt te zijn, en daarna de Heiligen Geest ontvangen te hebben, indachtig wezen aan het ver-reikend plan dat bereid is van vóór de grondlegging der aarde.

Wegens omstandigheden zullen de winners van de photo-wedstrijd in de volgende uitgave bekend gemaakt worden.

Redactie.

ZENDING BEËINDIGD.

Peter Noorda.

Salt Lake City, Utah. Heeft de 18 maanden van zijn zendingswerk in Amsterdam doorgebracht. Zijn oogst was rijk. Hij heeft tegelijkertijd gezaaid en gemaaid. Vele vrienden heeft hij verworven door zijn grote getuigenis en nederigheid. Reeds voor de derde maal heeft hij gehoorzaamheid betoond aan de roeping „om het Evangelie te verkondigen“ in zijn geboorteland.

*

Stanley L. De Jong.

Salt Lake City, Utah, begon zijn plichten waar te nemen in Amsterdam, daarna te Zeist en Harlingen. In Antwerpen en later in Rotterdam Noord nam hij de functie waar als Gemeente-President. Met veel ijver liep zijn werk ten einde als Districts-President van Groningen.

*

Richard L. Finlinson.

Oak City, Utah, heeft in verschillende plaatsen in Nederland en België gearbeid. Van Arnhem ging hij naar Den Haag, Alphen a.d. Rijn en Hengelo, ook in Gent (België) heeft hij een gedeelte van zijn zendingstijd doorgebracht, daarna werd hij verplaatst naar Voorburg en Maassluis. In Schiedam beëindigde hij zijn zending als Gemeente-President.

*

Ronald D. Venema.

Salt Lake City, Utah, kreeg als eerste standplaats Den Helder aangewezen, daarna ging hij naar Amsterdam en Leeuwarden. Te Amersfoort en Utrecht arbeidde hij als Gemeente-President en tenslotte werd hij overgeplaatst naar Groningen.

*

James Marlo Duffin.

Tooele, Utah, kwam in het Zendingsveld op 20 Juli 1948 en begon zijn werk in Utrecht. Vandaar ging hij naar Gent, België, vervolgens naar Brugge in België. Voorts was hij werkzaam in Haarlem en Emmen. De laatste 5 maanden heeft hij als President van het Haagse District doorgebracht.

*

Jay P. Bills,

Logan, Utah. Arriveerde in Nederland op 27 September 1948. Hij is werkzaam geweest in Amsterdam, Hilversum, Enschede. Vandaar kwam hij terug in Amsterdam. Vervolgens heeft hij gearbeid in Meppel dat wederom geopend werd voor het Zendingswerk. Deventer was zijn volgende standplaats als Gemeente-President, en te Dordrecht kwam zijn zending ten einde.

*

Curt R. O. Woller.

Iraho Falls, Idaho; werd op 27 Sept. 1948 aangewezen om zijn zending te Voorburg aan te vangen, daarna was hij werkzaam te Den Haag, Amsterdam, Deventer, Enschede, Leiden en Rotterdam. In al deze plaatsen heeft hij als een ware vertegenwoordiger van het Evangelie gearbeid.

*

Benjamin F. B. Reed.

Alhambra, Calif. Kwam op 7 December 1948 in de Nederlandse zending aan. Rotterdam, Delft en Arnhem waren zijn eerste aangewezen plaatsen, vervolgens werkte hij ongeveer zeven maanden in Gent, België, waarna hij zijn zending voortzette te Rotterdam en Maassluis als Gemeente-President.

*

Robert R. Smith.

Wendell, Idaho. Op 27 September 1948 arriveerde hij in Den Haag waar hij enige maanden vertoefde. Amersfoort werd hem daarna aangewezen. Een groot gedeelte van zijn zending werd besteed op het kantoor der Zending. Delft werd de laatste maanden door hem geleid als Gemeente-President.

*

Zuster Blanche Hannah Koyle.

Burley, Idaho. Arriveerde op 7 December 1948 in Nederland en werd aangewezen tot Secretaresse van de Zendings-President, daarna is zij in Groningen, Rotterdam en Amsterdam werkzaam geweest. Den Haag werd haar als laatste standplaats aangewezen. Haar gewilligheid om te arbeiden in de wijngaard des Heren, en haar nederigheid zijn met goede resultaten bekroond.

*

Zuster Barbara Stephenson.

Holden, Utah, is gelijker tijd met Zr. Koyle aangekomen. Zij heeft veel werk achter de schermen verricht. Zij heeft nl. veel tijd besteed op het kantoor te 's-Gravenhage. Daarna heeft zij nog te Groningen en Utrecht gearbeid.

*

Zuster Cleona Elsa Miller.

Providence, Utah. Na haar aankomst hier te lande, werd haar Rotterdam aangewezen om haar werk aan te vangen. Groningen was de tweede plaats. Haar werk culmineerde in Den Haag, waar zij die liefde van haar medewerkers zowel als leden dier gemeente verwon.

*

Zuster Thelma Pearle Davidson.

St. Anthony, Idaho. Kwam gelijk met zr. Miller op 10 December aan. Ook haar opofferingen om een vreemde taal te leren werden rijkelijk beloond. Velen te Rotterdam en Amsterdam hebben kunnen genieten van haar grote kennis van het Evangelie.

*

AANGEKOMEN.

Op 7 December j.l. arriveerden zeven nieuwe zendelingen in ons land. Ouderlingen John Veth, wiens vader ongeveer 27 jaar geleden een zending in ons land volbracht, John Willard De Young, Richard Storrs, Allen Leonard De Waal, Leonard Hesterman, Stephen Van Wageningen. Al deze Zendelingen gingen tijdelijk naar de Zendingsschool te Haarlem.

Zuster Cecil Ripplinger werd aangewezen om met Zusters Johnson en Van Drimelen haar werk te aanvaarden in Den Haag.

Op 6 December j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Francis W. Carling van Eindhoven naar Leeuwarden; Don C. Wood van Maassluis naar Leeuwarden; Stanford Hunsaker van Arnhem naar Den Helder; William S.

Horlacher van Woerden naar Rotterdam-Zuid; Van L. Shumway van Emmen naar Dordrecht als Gemeentepresident; Thomas V. Rasmussen van Den Helder naar Emmen als Gemeentepresident; Merlyn Fowler van Gent, België, naar Rotterdam.

Op 11 December j.l. werden de navolgende overplaatsingen bekend gemaakt: Regnal W. Garff naar Leeuwarden; LeRoy Ostler naar Maassluis; Glen A. Israëlsen naar Antwerpen; Ralph L. Pollei naar Amersfoort; Blaine C. Teuller naar Rotterdam; Stephen Moroni Coleman naar Leeuwarden; Keith F. Barnett naar Woerden; Melvin H. De Young naar Groningen. Al deze zendelingen kwamen van de Zendingsschool te Haarlem.

OVERPLAATSINGEN.

Op 13 December j.l. werd Ouderling Theo K. Hollie aangesteld als Gemeentepresident te Delft.

Oudl. Millard E. Wilde werd verplaatst van Groningen naar Amersfoort.

Oudl. Keith R. Tenny werd verplaatst van Groningen naar Eindhoven.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Verslag Openingsavond O.O.V. Gemeente Utrecht.

In de Gemeente Utrecht hield de O.O.V. op Woensdag 4 October j.l. hun openingsavond, welke een feestelijk karakter droeg. Er was lang van te voren „reklame” voor deze avond gemaakt en het resultaat bleef ook niet uit. De zaal was uitverkocht. Als entré bracht een ieder enkele versnaperingen mee, welke ertoe moesten bijdragen de feestvreugde te verhogen.

Na de gebruikelijke opening door zang, gebed en welkomstwoord, ging het doek open en enkele „Schoitse Girls” gezeten bij een kampvuur, brachten enige liederen met gitaarbegeleiding ten gehore. Als verrassing werd een nieuw lied, speciaal voor de O.O.V. geschreven en op muziek gezet, door de gehele zaal geleerd en meegezongen. Juist de eindjodel viel hierbij bijzonder in de smaak.

De inzet van de avond was goed en beloofde nu reeds een geslaagde avond te worden.

De humoristische gymnastiekles was een groot succes. De gymnastiek-leden vergisten zich wel eens met het „armen voor en achter”, maar juist hierdoor hadden zij de lachers op hun zijde.

In het stukje „Het blauwe oog”, waarin de pantoffelheld een grote rol speelde, konden wij zien, dat hij niet uit zijn gewone doen gebracht kon worden.

Een der zendelingen bracht een engels lied naar voren met piano-begeleiding. Dit werd zeer gewaardeerd, zodat deze broeder later nog eens een engels lied ten gehore bracht.

Een kort woord vóór de pauze moest er toe dienen, de bezoekers nog eens extra aan te sporen deze winter de O.O.V. talrijk en trouw te bezoeken. De lessen, welke in de div. klassen gegeven werden, zijn zeer interessant en leerzaam. Tevens zal er gelegenheid zijn, de Engelse taal machtig te worden en div. activiteiten en wedstrijden zullen deel van het winterprogramma uitmaken. Vooral het openbaar spreken zal getracht worden aan te kweken. Maar naast de geestelijke ontwikkeling zal ook gelegenheid geboden worden voor ontspanning. Hiervoor is een aparte avond vastgelegd, waar dan tafeltennis, dansen en andere sport beoefend kan worden.

In de pauze heerste een zeer aangename stemming, doordat deze gevuld werd met populaire muziek, waar een ieder mee kon zingen, en tevens versnaperingen en een koude drank werd rondgediend. Na de pauze werd een pantomime ten beste gegeven. „Bij de tandarts” bracht de lachspieren der bezoekers ruimschoots in beweging.

Een piano-solo, aangeboden door een onderzoekende broeder, oogste zeer veel bijval. Bijzondere aandacht had een stepdans van een der jongere zusters, het zingen der zendelingen en enkele kleine voordrachten, die door bijenkorfmisjes en padvindersjongen naar voren gebracht werden.

Zo er iemand van de aanwezigen bang was, zijn verdere levenspad alleen te moeten doorbrengen, hem of haar werd op deze avond op humoristische wijze op het toneel „het leren vrijen” vertoond.

De leemten tussen de diverse stukjes werden gevuld door voorlezen, declamatie,

„De Ster”

zang, muziek en moppen tappen, zodat het programma in „non stop” werd afge-
werkt. Tijdens het gehele programma en in de pauze werden doorlopend versnape-
ringen en verversingen rondgediend. Dit was mogelijk, doordat de „entré” in rijkelijke
mate door het „publiek” was mede gebracht. Hierdoor zien wij, hetgeen men door
in liefde mee- en samen te werken tot stand kan worden gebracht tot één groot
geheel.

Als besluit van de avond traden nogmaals de „Schotse Girls” voor het voetlicht.
Wederom bracht de leidster met haar troep een tweede O.O.V.-lied, geheel nieuw
bewerkt, naar voren. Ook nu werd de gehele zaal, door het uitreiken van het lied
op papier, in de gelegenheid gesteld, om mee te zingen.

Na het optreden van de „Schotse Girls” was ook het einde van deze avond aan-
gebroken en werd na een korte opwekking deze O.V.-avond op de gebruikelijke
wijze door het zingen van een lied en gebed gesloten, waarna een ieder geestelijk,
humoristisch en lichamelijk (met versnaperingen), voldaan huiswaarts keerden.

Het O.O.V.-bestuur kan op een goed geslaagde inzet van het winterseizoen terug-
blikken.

Th. Gr.

„Onze Amsterdamse O.O.V. vierde op uitbundige wijze haar jaarlijkse Sint Nico-
laasfeest. De opkomst was groot en dat deed de goede Sint, die dit jaar in Amsterdam
322 jaren oud werd, zichtbaar goed. Met veel animo verdeelde de Goedheilige Man
aan elk der aanwezigen een mooi geschenk, welke deze veelal met angstig kloppend
hart in ontvangst namen. De Goede Man had zelfs de moeite genomen alle cadeaux
van een passend gedicht te voorzien, welke ook zeer in de smaak vielen. Onder de
bekwame leiding van broeder Flach werd deze prachtige avond, na het afscheid van
de Sint, die in verband met de gespannen toestand snel naar Spanje terug reisde,
voortgezet met spel en dans. Alle leden en vrienden wachten nu met spanning de
volgende verjaardag van deze Weldoener af.”

Ouderling E. L. Kimball vermeldde uit Antwerpen, dat op 25 October j.l. de Z.H.V.
aldaar een bazar hield. Het programma werd door velen bijgewoond. Lichtbeelden
getiteld „In The Tops of The Mountains” werden vertoond. Er werd gezongen en de
verschillende dingen die de zusters vervaardigd hadden, werden verkocht. De avond
was vermakelijk voor de aanwezigen en de geldelijke opbrengst zal gebruikt worden
om het Liefdadigheidswerk van de Z.H.V. voort te zetten.

Op 27 October j.l. zijn Zuster Clotilde Jansen-Smits en haar dochter Simone Paula
Emilia Smits uit de Gemeente Antwerpen vertrokken.

WINNAARS:

De volgende deelnemers zijn gekozen als winnaars van de kerstverhalen:

Eerste prijs: „Lida's Kerst-Avond”,
geschreven door Zr. Liesbeth De Waal.

Tweede prijs: „Kerstfeest”,
geschreven door Zr. Fiering—Boer.

Prijswinnaars van de gedichten zijn:

Eerste prijs: „Er Is Een Kind Geboren”,
door Zr. G. Gruter—Schetselaar.

Tweede prijs: „Kerstgebed”,
door Zr. Fiering—Boer.

Andere winnaars zullen in de „Zonnehoek”-uitgave bekend gemaakt
worden.